

Յ Ո Յ Ս Ն

Արեւոյսն ինչպէս կը ցրուէ գիշերն
 Լոյսը կ'ողողէ տիեզերքն համբուն
 Ճիւղ ալոյպէս եւ դուն, ով յոյս իմ եւ նեոն
 Միտքս եւ հոգիս եղբայր կը զեղուն:

×

Լուսաւոր ով յոյս, անձեռող հոգւոյս
 Վրան կամարուող, ծիրանի գօտի
 Բայց դուն միջօրէ, կերակրէ ինծի,
 Զի կ'ամպքընես մտածում եւ յոյզ:

×

Վերջալոյսն ինչպէս հրալրք վերջին
 Մեռնող արեւին կը քափէ շուշ
 Վրան աշխարհին, մարգին, անտառին,
 Ահաւասիկ դուն՝ հոգիս շառալ:

×

Առտու եւ իրկուն եւ գիշերն ի բուն
 Յանախան մ'ես դուն կամ մտալկում.
 Ես խեղճ կոչնական, դուն ծիրանեզարդ
 Հիւր բարձրապաշտ, եկո՛ւր զքօսնուլ...:

ԶԱՒԷՆ Վ. Զ.

